

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΣΜΗ

ΣΤΑ ΤΡΙΣΤΡΑΤΑ

Ἡ παραμονὴ τοῦ Ταξιάρχου, ἑορτὴ μεγάλη, ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες τοῦ χρόνου. Ὅλοι, μὲ τὶς πρῶτες καμπάνες, πού ἐσήμαιναν στὰ χωριά, ἔφησαν τὶς δουλειές τους κι' ἐγύρισαν στὰ σπίτια τους, νὰ πλυθοῦν, ν' ἀλλάξουν φορεσιὰ καὶ νὰ ἐτοιμαθοῦν νὰ πᾶνε στὸν ἑσπερινό.

Παναγύρι στὸν Ταξιάρχη τῆς Σκάφης· πανηγύρι στὸν Ταξιάρχη τῆς Μερσίνης· γιορτὴ στὸν Ταξιάρχη τῆς Σέρφου· γιορτὴ στὸν Ταξιάρχη τοῦ Σταυριοῦ.

Μὰ ἡ μεγάλη γιορτὴ, τὸ μεγάλο πανηγύρι πού συγκεντρώνει ἀπ' ὅλα τὰ χωριά τοὺς χριστιανοὺς, γίνεται κάτω στὸν Ταξιάρχη τοῦ Βαθειοῦ.

Παλιὰ σεβάσμια ἐκκλησιὰ, χτισμένη αἰῶνες τώρα στὴν ἀκροθαλασσιὰ πού πότε τὰ κύματα τοῦ Σορόκου ξεσποῦν καὶ πλημμυρίζουν τὴν αὐλὴ τῆς καὶ πότε φιλοῦν ἡσυχά, σὰν μετανοιωμένα, τὰ θεμέλια τῆς· μὲ εἰκόνες παληές, μὲ κελλιά πού χωροῦν μέσα κόσμο καὶ κόσμο καὶ μὲ τὴ θαυματουργὴ εἰκόνα τοῦ Ταξιάρχου ὀλόχρυση. Ἦταν καὶ εἶνε τὸ προσκύνημα ὅλου τοῦ νησιοῦ. Τρέχουν ἐκεῖ καὶ κάνουν λειτουργίες καὶ παρακλήσεις ἄνδρες, γυναῖκες, μὲ τὰ μικρὰ στὴν ἀγκαλιά. Τιμοῦν τὴν μνήμη του κάθε πού γιορτάζει, πρὸ πάντων ὅμως τῶν Ταξιαρχῶν, τὸν Νοέμβριο.

Σ' αὐτὴν τὴν ἐκκλησιὰ ἦταν τὸ πανηγύρι.

Ὁ πανηγυρᾶς ἐπῆγε στὸ Βαθὺ δυὸ ἡμέρες πρὶν καὶ ἐτοίμαζε ὅλα πού χρειάζονται γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς μεγάλης.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ σφαγτὰ πού ἔχει ἐτοιμάσει καὶ τὰ ρεβίθια πού εἶνε τὸ πρῶτο φαῖ στὰ πανηγύρια, ἔχει καὶ τὰ κρασιὰ του καὶ ὅλα πού χρειάζονται γιὰ νὰ γίνῃ τὸ πανηγύρι πιὸ καλὸ, πιὸ τιμημένο.

Πλούσιος ξενητεμένος εἶχε πάρει γι' αὐτὴν τὴ χρονιά τὴν εἰκόνα στὴν πόλι, κ' εἶχε τάξιμο νὰ τὴν φέρῃ ὁ ἴδιος καὶ νὰ τὴν γιορτάσῃ. Τὸν ἀξίωσε ἡ χάρι του κ' ἦλθε κι' ἔκαμε ὅ,τι μπορούσε, γιὰ νὰ κάμῃ τὴ γιορτὴ ἔτσι πού ἀξίζει.

Ὅλοι ἤξεραν, πὼς ὁ Γιάνναρος ἦταν πανηγυρᾶς κι' ἔτρεχαν νὰ προσκυνήσουν τὸν ἅγιο μὰ καὶ νὰ τιμήσουν τὸν ἑορταστὴ πού ἐταξίδεψε χειμῶνα καιρὸ, γιὰ νάρθῃ ὁ ἴδιος νὰ κάμῃ τὴ γιορτὴ.

Ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη τοῦ νησιοῦ ἕως τὴν ἄλλη, ὅλες ἡ ἐκκλησιές ἐσήμαιναν ἀπὸ τὸ μεσημέρι τὶς ἑορτάσιμες καμπάνιες, τὰ διπλοκάμπανα. Καὶ οἱ προσκυνηταὶ ἦρθαν στὸ σπίτι τοῦ πανηγυρᾶ, νὰ προσκυνήσουν τὴν εἰκόνα καὶ νὰ τοῦ εὐχηθοῦν νὰ ζήσῃ νὰ ξαναγιορτάσῃ καὶ γιὰ ν' ἀκολουθήσουν τὴ λιτανεία ὡς τὸ Βαθὺ, νὰ ἀκούσουν τὸν ἑσπερινὸ καὶ τὴ λειτουργιὰ καὶ νὰ καθήσουν στὸ πλουσιοπάροχο τραπέζι, τὸ ἐτοιμασμένο ἀπὸ τὸν Γιάνναρο, πού εἶχε στὸν Γαλατᾶ τῆς Πόλης τὰ μεγάλα μαγαζιά καὶ νὰ διασκεδάσουν καὶ νὰ χορέψουν μὲ τὰ βιολιά, πού εἶχε καλεσμένους ὁ γιορταστής.

Νειές καὶ νειοὶ ἐξεκίνησαν νωρίς γιὰ τὸ Βαθὺ νὰ προσκυνήσουν, μὰ καὶ νὰ τάξουν στὸν ἅγιο ταξίματα πολλὰ, γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ ν' ἀποκτήσουν ὅ,τι ποθεῖ ἡ νεανικὴ τους καρδιά.

Οἱ πιὸ παληοί, στολιομένοι κι'

αὐτοὶ μὲ τὴν καινούργια θράκα τους, μὲ τὸ σιδερωμένο φέσι τους, μὲ τὶς γερανιές κάλτσες τους τὶς φιομπάτες, οἱ ἄνδρες, μὲ τοὺς καλοὺς μποξάδες τους καὶ μὲ τὶς μεταξωτὲς φακιλοσιές τους ἢ γυναῖκες, ξεκίνησαν γιὰ τὴ γιορτὴ πού ἦταν καὶ γι' αὐτοὺς ἅγια καὶ ἱερή, ἀφοῦ ὅλοι στὴ ζωὴ τους ἔχουν τὴν πιὸ ἱερὴ ἀνάμνησι δεμένη ἀχώριστα μὲ τὸ πανηγύρι τοῦ Ταξιάρχου.

* * *

Εἶνε θράδου πειὰ. Ὁ ἥλιος πᾶει νὰ βουτήσῃ. Ἡ κατηφοριὰ, πού ἀρχίζει ἀπὸ τὸ πρόβαρμα τοῦ Βαθειοῦ, μαυρίζει ἀπὸ κουμο πεζὸ καὶ καθαλλάρη, πού κατεβαίνει γιὰ τὴ χάρι του. Ὅλοι κρατοῦν λαμπάδες πλασμένες ἀπὸ πήττα τῆς μέλισσας. Ὅλοι πηγαίνουν κάποιο τάξιμο γιὰ τὴν εἰκόνα.

Μπροστὰ οἱ παπάδες μὲ τὴν εἰκόνα, πού τὴν κρατεῖ ξεσκούφωτος ὁ πανηγυρᾶς, προχωροῦν ψάλλοντας τροπάρια τῆς γιορτῆς. Ἀκολουθεῖ ὁ κόσμος. Κάτω στὴν ἐκκλησιὰ σημαίνουν χαρμόσυνα ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἐφάνηκε ἡ συνοδεία. Ὅσοι κατέβηκαν νωρίτερα, πᾶνε γιὰ προὔπαντση.

Κοντὰ στὸ σουρούπωμα ἐσήμαναν γιὰ τὸν ἑσπερινό. Ἡ ἐκκλησιὰ ἡ εὐρύχωρη εἶνε κατάφωτη ἀπὸ τὰ καντήλια, ἀπὸ τοὺς πιλυελαίους, ἀπὸ τὰ κεριὰ, μοσχομουρισμένη ἀπὸ τὸ λιβάνι, πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸν κόσμο πού εἶχε πιάσει καὶ τὴν αὐλὴ.

Κι' ὁ Φιλιππῆς, νειὸς κι' αὐτὸς, καλὸς καὶ νοικοκυρεμένος, εἶχε συμμαζέψει ἀπὸ νωρὶς τὰ ζωντανά του, εἶχε ξαπολύσει τὸ μουλᾶρι του σ' ἕνα χωράφι στὴ Βίγλα, γιὰ νὰ τὸ πάρῃ τὴ νύχτα καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸ καὶ εἶχε κατεβῆ κι' αὐτὸς στὸ πανηγύρι, γιὰ νὰ προσκυνήσῃ καὶ νὰ πῆ δυὸ λόγια ἀγάπης μὲ τὴν Ἀθουσα, πού εἶχε μιληθῆ πειὰ, πὼς θὰ τὴν ἔπαιρνε τὰ Χριστοῦγεννα.

Νοικοκύρης ὁ Φιλιππῆς. Καλοπροικισμένη ἡ Ἀθουσα.

Ὅλοι ἅμα τοὺς εἶδαν τὸν ἕνα κοντὰ στὴν ἄλλη τοὺς ἑκαμάρωναν. Ἄλλοι τοὺς ἐμακάριζαν κι' ἄλλοι τοὺς ἐζήλευαν γιὰ τὴν καλὴ τους τύχη.

Τὸ ζευγάρι ὅμως αὐτό, πού ἐπετοῦσε στοὺς γαλανοὺς οὐρανοὺς τῆς εὐτυχίας, δὲν εἶχε καιρὸ νὰ ξεχωρίσῃ τί εἶχε στὴν ψυχὴ του καθέννας ἀπὸ ὅσους ἦταν γύρω τους καὶ ἀφοῦ εἶχαν θρονιασμένη στὴν καρδιά τους τὴν ἀγάπη, ἀγαποῦσαν ὅλους, ὅσοι τοὺς ἔβλεπαν καὶ ὅλους, ὅσοι τοὺς ἐμιλοῦσαν. Ὅλος ὁ κόσμος ἦταν δικὸς τους μ' ὅλους ἐμιλοῦσαν κι' ἐγελοῦσαν.

Ἐπῆγαν μαζὺ κι' ἐπροσκύνησαν τὸν Ταξιάρχη· εὐχήθηκαν στὸν πανηγυρᾶ νάχη γειὰ νὰ ξαναγιορτάσῃ, ἐπῆραν ἀντίδωρο, ἦπιαν κρασί κι' ἐτραβήχτηκαν στὴν αὐλὴ, γιὰ νὰ περιμένουν νὰ καθήσουν, σὰν ξεχωριστοὶ καλεσμένοι πού ἦσαν στὴν πρώτη τάβλα.

Ὁ Φιλιππῆς εἶχε πεῖ στὴν Ἀθουσα του, ὅτι μόλις ψηλώσῃ ἡ Πούλια καὶ πρὶν ροδίση ὁ Ἀύγερινός, θὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὸ χωριό, νὰ οἰκονομήσῃ τὰ ζωντανά του, γιὰ νὰ μὴν ἔχη δουλειὰ ὅλη τὴν ἄλλη μέρα.

Ἡ πρώτη τάβλα ἐτελείωσε. Οἱ καλεσμένοι ἔφαγαν κ' ἦπιαν κι' ἐσηκώθηκαν, γιὰ ν' ἀφήσουν τόπο στοὺς ἄλλους, πού ἐπερίμεναν νὰ καθήσουν στὴ δευτέρη τάβλα. Ὅλοι μὲ τὰ ποτήρια γεμάτα κρασί στὸ χέρι καὶ χτυπώντας τὰ μαχαιροπήρουνα ἐφώνησαν:

— Στὴν ὑγειὰ τοῦ πανηγυρᾶ!

Γυναῖκες μὲ τὰ μικρὰ στὴν ἀγκαλιά...

«Ήπια κι' ο πανηγυρᾶς τσιγκρίζοντας τὸ ποτήρι του μὲ τὸν Ἀντριᾶ πὺ θάπαιρνε τὴν εἰκόνα νὰ τὴ γιορτάση τὸ ἐρχόμενο. Μέσα σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κελλιά ἦταν συγκεντρωμένοι ὅσοι εἶχαν σηκωθῆ ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ὅσοι ἐπερίμεναν τὴ σειρά τους νὰ καθήσουν στὶς ἄλλες τάβλες.

τὰ βιολιά ἄρχισαν νὰ παίζουν κι' ὁ χορὸς ἔστρωσε. Πρῶτοι ἐχόρευαν ὁ Φιλίππης κ' ἡ Ἀθούσα καὶ τοὺς εἶπαν πολλὰ τραγούδια κι' εὐχῆς οἱ ἄλλοι γιὰ τὸν γάμο τους, πὺ εἶχαν μιληθῆ τὰ ταιριάσματά τους.

Ἐτελείωσε ὁ χορὸς. Ὁ Φιλίππης ἐπῆρε κατὰ μέρος τὴν Ἀθούσα καὶ τῆς εἶπε:

— Θὰ φύγω. Πρέπει νὰ πάω στὸ χωριὸ πρὶν ξημερώση, νὰ ταιριάξω τὰ ζωντανά μου καὶ νὰ εἶμαι ἕτοιμος γιὰ τὸ γλέντι, πὺ θὰ γίνῃ αὐριο στοῦ γειτόνου μας τ' Ἀντριᾶ, πὺ θὰ πάρῃ τὴν εἰκόνα.

Ἡ Ἀθούσα ὅμως, σὰν τρομαγμένη, σὰν νὰ τὴν ἐθάρανε κάποιον σύννεφο, πὺ τῆς ἐσκότηζε τὴν εὐτυχία τῆς τὴν ἀφθαστῆ, ἐχαμήλωσε τὰ μάτια τῆς, δὲν τοῦ ἔδωκε καμμιά ἀπάντησι κι' ἄφησε ἓνα στέναγμα, πὺ μόνον τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς τὸ αὐτὸ τὸ πῆρε.

— Ἰί ἔχεις ; τὴ ρώτησε.

— Θάθελα νὰ μὴ φύγῃς.

— Μὰ δὲν μπορῶ νὰ μείνω. Θέλω νὰ μὴν ἔχω αὐριο καμμιά βιαστικὴ δουλειά, γιὰ νὰ περάσουμε ὅλη τὴν ἡμέρα μαζί στὸ γλέντι.

Ἡ Ἀθούσα δὲν εἶπε πειὰ τίποτε. Χαιρέτησε τὸ Φιλίππῆ κι' ἐκάθησε σὲ μιὰ ἄκρη νὰ περιμένῃ νὰ ξημερώση καὶ νὰ ξεκινήσῃ μ' ὄλους τοὺς ἄλλους γιὰ τὸ χωριὸ.

* * *

Περασμένα τὰ μεσάνυχτα πειὰ.

Τὸ φαγοπότι ἔχει τελειώσει. Τὰ βιολιά ἔπαιζαν τώρα μέσα σ' ἓνα κελλί, γιὰ ν' ἀφήσουν τοὺς παπάδες νὰ κοιμηθοῦν γιὰ νὰ σηκωθοῦν σύναυγα νὰ λειτουργήσουν.

Ἡ συντροφικὴ ἄρχισαν νὰ σκορπίζονται. Ἄλλοι πῆγαν νὰ κοιμηθοῦν, ἄλλοι στὴν ἐκκλησιὰ γιὰ τὴν ἀγρυπνιά, πὺ τὴν εἶχαν τάξιμο.

Ἐνας παπᾶς ἔφελλε ὅλη τὴν νύχτα παρακλήσεις κι' ἔτρεχαν ὄλοι κι' ἔδιναν τὰ ὀνόματά τους γιὰ νὰ τοὺς μνημονέψῃ.

Ὁ Φιλίππης μὲ τὴν ἀγάπη στὴν καρδιά καὶ μὲ τῆς νειότης τὰ φτερά στὰ πόδια, ἔτρεχε κατὰ τὴν ἀνηφόρα, γιὰ νὰ φτάσῃ στὴ Βίγλα, νὰ πάρῃ τὸ μουλᾶρι του, νὰ κάμῃ τὶς δουλειές του καὶ νὰ τραβῆξῃ γιὰ τὸ χωριὸ. Καμμιά ἰδέα κακὴ δὲν ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὴ σκέψι του. Ἦταν συνηθισμένος νὰ περπατῆ τὶς νύχτες στὰ βουνά καὶ ἔτρεχε στὰ μονοπάτια σὰν νὰ περπατοῦσε στὸν ἴσιον δρόμο.

Ἡ Ἀθούσα, νικημένη ἀπὸ κάποια σκέψι, πὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν καθάρῃ, ἐπῆγε στὴν ἐκκλησιὰ μὲ τοὺς γονιούς τῆς καὶ γονατιστῆ μαζί μ' αὐτοὺς ἀναψε τὴ λαμπάδα τῆς καὶ ἄκουσε μὲ σταυροκοπήματα καὶ μετάνοιες τὴν παράκλησι, πὺ ἔκανε ὁ παπᾶς γιὰ τοὺς γονιούς τῆς, γι' αὐτὴ καὶ γιὰ τὸ Φιλίππῆ.

Ἦταν ἡ πρώτη φορά, πὺ ἄκουγε στὸ μνημόνεμα κοντὰ στ' ὄνομά τῆς καὶ τ' ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου τῆς, πὺ χρόνια τώρα ἀγαπιόντουσαν κρυφά. Συγκινημένη, τρομαγμένη μὴπως δὲν φτάσῃ ὡς τὸ τέλος πρὸς τὴν εὐτυχία τῆς, ἔσκυψε τὸ κεφάλι, ὅπως ἦταν γονατισμένη καὶ εἶπε:

— Φύλαέ τονε, Ταξιάρχῃ μου, ἐκεῖ πὺ περπατεῖ.

Καὶ ὕστερα σωριάστηκε κάτω σὰν νὰ τὴν χτύπησε ἀστροπελέκι καὶ μὲ πολὺ κόπο τὴν ἐσήκωσαν οἱ γονιὸί τῆς καὶ τὴν συνέφεραν μὲ κρῦον νερό.

Καὶ εἶπαν οἱ γέροι:

— Ἡ κόρη μας κάτὶ θὰ πάθῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς.

Μὰ ἡ Ἀθούσα ἦταν ταραγμένη, γιὰ τὴν εἶχε κυριέψῃ ἓνας φόβος.

Κι' ὅταν τὴν πῆρε ἡ μάννα τῆς καὶ τὴν πῆγε στὸ κελλί γιὰ νὰ κοιμηθοῦν, τῆς εἶπε:

— Δὲν ἔπρεπε νὰ φύγῃ ὁ Φιλίππης.

Κι' ἔγειρε στὰ γόνατα τῆς μάννας τῆς, χωρὶς νὰ κλείσῃ ὁ ὕπνος τὰ ματόκλαδά τῆς.

Καὶ σὲ μιὰ στιγμή πὺ τὴν εἶχε θουρκώσει ὁ φόβος, εἶπε:

— Φοβοῦμαι μάννα. Σὰν ἀπόψε λένε πὺς θγαίνουν πάντοτε τὰ δουγιατὰ στα τρίστρατα.

Ἡ χειμωνιάτικη νύχτα ἐπρουχώρησε. Ἡ Πῆγες ἦταν ἀπάνω ἀπὸ τὸν Ταξιάρχῃ. Ὁ πανηγυρᾶς ἐσήμανε γιὰ τὸν ὄρθρο.

Ὁ Ταξιάρχῃς σὲ λίγο ἐφωτοβολοῦσε, κι' ὁ κόσμος ἐπλημύρῃσε πάλι τὴν ἐκκλησιὰ γιὰ τὴ λειτουργία. Γεμάτος πάλι ὁ Ταξιάρχῃς. Σισάμι νᾶρριχνες δὲν ἔπεφτε χάμω.

* * *

Ἀκόμη σκοτεινιά. Πετεινὸς δὲν εἶχε φωνάξῃ στὶς κατοικίες πὺ εἶνε γύρω στὴ Βίγλα. Μόνον οἱ σκύλοι, πὺ εἶχαν δεμένους οἱ νοικοκυραῖοι, γιὰ νὰ φυλάγουν, ἐγαύγιζαν, ὅταν ἄκουγαν περπατησιὰ.

Ὁ Φιλίππης, μονάχος, μὲ τὴν καπὸτα ριγμένη στὸν ὄμο, γιὰ εἶχε ἀνάψει ἀπὸ τὸ τρέξιμο, ἐπῆγαινε μὲ ἀνοιχτὸ θῆμα στὸ χωράφι του, γιὰ νὰ τελειώσῃ τὶς δουλειές του.

Ἀπὸ κεί ψηλά πὺ ἦταν ἔβλεπε τὸν Ταξιάρχῃ τοῦ Βαθειοῦ κι' ἐλαχταροῦσε φέρνοντας στὸ νοῦ του, πὺς ἐκεῖ κάτω, μέσα στὸν κόσμον, πὺ ἄλλοι γλεντοῦν, ἄλλοι κοιμούνται κι' ἄλλοι ξαγρυπνοῦν στὴν ἐκκλησιὰ, ἦταν κ' ἡ Ἀθούσα του.

Σβέλτος κι' ἀπὸ νειάτα κι' ἀπὸ τὸν πόθο νὰ τελειώσῃ γρήγορα τὴ δουλειὰ του, ἔστρωσε τὸ μουλᾶρι του κι' ἐξεκίνησε γιὰ τὴ Μεραινη, νὰ τὸ ποτίσῃ στὴν πηγὴ καὶ νὰ τραβῆξῃ γιὰ τὰ πρόβατα του καὶ γιὰ τὰ θώδια του.

Μέσα στὸ σκοτάδι, πὺ ἦταν γύρω του, γιὰ νᾶχῃ συντροφιά ὁ Φιλίππης, εἰσιγόλεγε ἓνα ἀπὸ τὰ τραγούδια, πὺ ἐτραγουδοῦσε πολλὰς φορὲς στὶς ματινάδες, πὺ ἔκανε στὴν ἀρραβωνιαστικιά του, κι' ἔτσι ἐξεχνόυσε τὴ μοναξιά του.

Ἐπερᾶσε τὴ Μεραινη ἐπότισε τὸ μουλᾶρι του καὶ μὲ θῆμα ἀνοιχτὸ ἐπῆρε τὸ δρόμον γιὰ τ' Ἀνεμορδύλι.

Ἐκεῖ πὺ προχωροῦσε ὁ Φιλίππης καθυλάτῃς γιὰ τὸ τρίστρατο, πὺ χωρίζει τοὺς δρόμους γιὰ τὸ χωριὸ, τὴν Πλατεία - Ράχη καὶ γιὰ τὴν Μπλεχτῆ, ἀντίκρουσε τὴν ἐκκλησιὰ, τὴν Παναγιὰ τ' Ἀνεμορδύλι, πὺ κάθε πρωὶ πὺ περνοῦσε, ἀναθε τὸ καντήλι τῆς καὶ τὴν ἐθυμιάτιζε. Μὰ αὐτὴν τὴν φορὰ τὴν εἶδε ἀλλοιώτικῃ.

Μπρυστὰ στὶς χαλασμένες μάντρες, πὺ θρῖσκοντι κάτω ὅπὸ τὴν ἐκκλησιὰ, εἶδε κάτὶ σὰν ἴσκιους, πὺ ἐπηδοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ κι' ἔκαναν κινήματα φανταχτερά, τρομακτικά. Στὸν αὐλόγυρον τῆς ἐκκλησιᾶς εἶδε μιὰ μεγάλη φωτιά πὺ ἄναθε κι' ἔσθυνε. Κι' ὅταν ἀναθε ἔβλεπε κάτὶ, πὺ ἦταν σὰν καπνὸς, μὰ καὶ σὰν ἄνθρωπος πελώριος πὺ ξεπερνοῦσε τὸ ὕψος τῆς ἐκκλησιᾶς, κι' ἔθγαζε μιὰ γλώσσα ὅμοια μὲ φωτιά καὶ ἰάτι ἔλεγε, πὺ δὲν τὸ ξεχώριζε, μὰ πὺ ἦταν φοβερό. Ἄμα ἔσθυνε ἡ φωτιά ἔβλεπε ἴσκιους, πὺ ἄφηναν σφουρξιάς, σὰν ὄχεντρες.

Τὸ μουλᾶρι του μὲ τεντωμένα τ' αὐτιά του, τρομαγμένο, ἐσταμάτησε μιὰ στιγμή κ' ὕστερα πῆρε δρόμον κατὰ τὴν Μπλεχτῆ.

Τρομαγμένος ὁ καθυλάτῃς τὸ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ καπίστρι γιὰ

γιὰ νὰ μὴν πέσῃ σὲ κανένα γκρεμὸ καὶ σκοτωθῆ κι' αὐτὸς κι' αὐτό. Τὸ ζωντανὸ του ὅμως δὲν ἄκουγε πειὰ τὴν προσταγὴ τ' ἀφεντικοῦ του.

Ἀπὸ τὴν κορφή τῆς Πλατείας - Ράχης ἐκυλούσαν θράχοι πὺ ἔκαναν τρομακτικὸ θόρυβον στὸ κῦλημά τους. Ἀπὸ τὸν αὐλόγυρον τῆς ἐκκλησιᾶς ἀναθε ἡ φλόγα κι' ὁ πελώριος ἄνθρωπος ἀψήλωνε, ἐμεγάλωνε, ἔφτανε ὡς τὸν οὐρανὸ. Κι' ὅταν ἐσκοτεινιάζε ἀντηχοῦσαν φωνές σὰν ἀπὸ σκύλους, σὰν ἀπὸ λύκους. Τὸ αἷμα τοῦ Φιλίππῃ εἶχε παγώσει στὶς φλέβες του.

Μόνον κατὰ τὴν κατηφοριὰ τῆς Μπλεχτῆς ἦταν ἡσυχία. Ὅσο ἄλσργευε ἀπὸ τὸ τρίστρατο δὲν ἔβλεπε, οὔτε ἄκουγε, ὅσα εἶδε καὶ ἄκουσε στ' Ἀνεμορδύλι. Εἶχε φύγει πειὰ ἀπὸ τὸ τρίστρατο πὺ μαζεῦνται τὰ δαιμόνια

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές).

Ἄγρωπνιά στὸν Ἀϊ - Ταξιάρχῃ.